

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Ἡ Διευκρίνησις ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονοσημάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλιουδάωτν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελλοῦρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — ΣΥΝΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΣ, διήγημα εὐτράπελον, (Συνέχεια).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν Βαντερνῷ ἔκρινεν εὐλογον νὰ παρου-
σιάσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν βοήθειαν.

— Ζινέτα, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ
παρουσιάσω τὸν κύριον ποῦ εἶδες . . . Ὁ
κύριος; . . . ἠρώτησε τὸν Λαυρέντιον.

— Σίμων, ἀπήντησεν οὗτος.

— Δὲν τὸν γνωρίζω; μὰ δὲν πειράζει
. . . εἶνε καλὸς, ἀγαθὸς καθὼς φαίνεται.
θὰ φάγῃ μαζί μας καὶ θὰ κοιμηθῇ ἐδῶ.

Ἐν Βαντερνῷ παρετήρησεν ὅτι ὁ κύων,
ὁ συνοδεύων τὴν βοήθειαν ἐγρύλιζε παρὰ
τοὺς πόδας τοῦ Λαυρεντίου.

— Αἶ, παληόσκυλο, εἶπε λακτιζῶν
αὐτόν.

Ἐν κύων ἀπεμακρύνθη γρυλιζῶν. Ἡ
βοήθειά ἐμειδιάσε, τὸ δὲ παιδίον, ὅπερ ἀπέ-
θηκε χαμαί, ἐκραύγαζε κλαυθμηρίζον.

— Εἶνε ψυχοκόρη, εἶπε σοβαρῶς ὁ
Βαντερνῷ εἰς τὸν Λαυρέντιον· εἶνε κόρη
ἐνὸς δυστυχομένου ποῦ πέθανε, στή φυ-
λακίᾳ τὴν υἱοθέτησα, ὅπως σοῦ εἶπα, καὶ
τὴν ἀρραβώνισα μὲ ἕνα καλὸν σύντροφο
ποῦ θὰ ἔλθῃ τώρα.

Ἐν Βαντερνῷ ὠδήγησεν εἶτα τὸν Λαυ-
ρέντιον εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν ἀμαξῶν
καὶ δεικνύων αὐτῷ κλίμακα, δι' ἧς ἀνήρ-
χετό τις, τῷ εἶπε:

— Περᾶστε λοιπόν, ἀγαπητέ Σίμων,
ἴσῃ νὰ εἴσθε ἴσῃ σπῆτι σας.

Ἐν Λαυρέντιος ἐδέχθη καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ
Βαντερνῷ ἠκολούθησεν αὐτόν.

Ἡ ἀμαξία ἐκείνη ὁμοιάζε πρὸς θάλαμον
πλοίου ἐνθα ὑπῆρχον φέρδην μίγδην ἐπι-
μένεα διάφορα ἀντικείμενα, σκευὴ μαγει-
ρείου, θλίαι κλινοστρωμένα, μικρὰ πεπα-
λαιωμένη θερμάστρα καὶ δέσμα ὀπωρῶν
καὶ λαχάνων· τοῦτο ἦτο τὸ δέμα, ὅπερ
πρὸ ὀλίγου ἀπέθηκεν ἐκεῖ ὁ Βαντερνῷ.

— Καθῆστε ὅπου θέλετε, εἶπεν εἰς τὸν
Λαυρέντιον.

Μετέβη εἶτα εἰς τινὰ γωνίαν ἐνθα ἐκοι-
μᾶτο ρογχαλιζῶν εὐσαρκος νεανίας καὶ
σειῶν αὐτόν:

— Αἶ! Κουλοχέρη, ἀνέκραξεν ὁ Βαν-
τερνῷ, σήκω ἐπάνω· ἦλθε μὴ ἐπίσκεψις·
σήκω γρήγορα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον:

— Εἶνε κουρασμένος, εἶπεν οἰονεὶ δι-
καιολογῶν αὐτόν.

Ἐν κοιμώμενος ἠέφεξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν Λαυρέντιος εἶδεν ἐνώπιόν του ρωμα-
λέον καὶ εὐτραφῆ ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὸ ἄ-
κρον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἶχεν ἀποκοπῆ,
διὰ τοῦτο δὲ ἀπεκάλου ἀὐτόν Κουλοχέ-
ρη.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Βαντερνῷ, ἄς
κλείσωμε τὸν πόρτα διὰ νὰ μὴ γίνεταί
ρεῦμα.

Ἐν Λαυρέντιος εὐρεθεὶς μόνος ἐνώπιον
τῶν δύο κακούργων, ἔφερον ἐνστικτικῶς τὴν
χειρὰ εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐσφιγξε τὴν
λαβὴν τοῦ ἐγχειριδίου του.

— Ἐσφύρις, εἶπεν ὁ Βαντερνῷ, εἴσαι
χωρικός ἴσῃ ἐμέ . . . μὰ τὰ ρούχα αὐτὰ
δὲν εἶνε ἴσῃ σου. Τί τὰ θέλεις; φαίνε-
ται ὁ ἄνθρωπος.

— Βέβαια . . . μετεμφιέσθη διὰ νὰ ἔλ-
θω ἐδῶ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βαντερνῷ, θὰ εἴσαι λοι-
πὸν κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας.

— Καλὲ τί λέγεις, κατάσκοπος ἐγώ;
εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνυπομονῶν.

— Τίποτε. Ἡθελα μονάχα νὰ ἤξευρα
ποῦ τὰ ἔκαμες τὰ ρούχα διὰ νὰ παραγ-
γείλω καὶ ἐγώ . . .

Ἐν τρόπος οὗτος ἀπήρσεκε τῷ Λαυρεν-
τίῳ.

— Μὲ στενοχωρεῖς μὲ τὰς ἐρωτήσεις
σου, εἶπε· μήπως κατὰ τύχην θὰ μὲ ἐξο-
μολογήσης;

— Διατί ὄχι; . . . Φαίνεσαι, παλληκάρι
μου, ἴσῃν κατάσκοπος καὶ ὄχι ἴσῃν φί-
λος. Νᾶ, σοῦ λέγω καθαρά, δὲν μοῦ ἀρέ-
σουν τὰ μούτρα σου.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὁ Λαυρέν-
τιος ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ κινήματος
στενοχωρίας.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος τοῦ παραπήγμα-
τος; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀπήντησεν ὁ Βαντερνῷ.

— Ἄς λείψουν τὰ ἄστεϊα! εἶπεν ὁ
Λαυρέντιος· σὲ ἐρωτῶ ποῦ εἶνε ὁ Δακο-
λάρ;

— Δακολάρ; δὲν τὸν γνωρίζω . . .

— Διάβολο! οὐδὲν θὰ κατορθώσω μὲ
τοὺς ἡλιθίους τούτους, ἐψιθύρισε ὁ Λαυ-
ρέντιος.

Καὶ καθεστῆς μετ' ὀργῆς καὶ πείσμα-
τος ἐπὶ δέματος ἐνδυμάτων προσέθηκε:

— Θὰ περιμείνω, ἂν δὲν ἀργήσῃ πολύ.

Ἐν Βαντερνῷ καὶ ὁ Κουλοχέρης ἀντήλ-
λαξαν βλέμμα δισταγμοῦ. Πιθανὸν τοῦτο
νὰ ἦτο σπουδαῖον.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς:

— Δὲν εἴσαι εὐγενής, εἶπεν ὁ Βαντερ-
νῷ. Ἐλα! χωρὶς θυμούς, ἂν ὁ Δακολάρ
ἦτουν ἐδῶ τί θὰ τοῦ ἔλεγες;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ
δυσαρρεσκείας.

— Εἶνε τόση ἀνάγκη; ἠρώτησεν ὁ
Βαντερνῷ.

— Δὲν ἴσῃν ἐμεῖς νὰ τὴν κάμωμε
αὐτὴ τὴ δουλειά; προσέθηκεν ὁ Κουλο-
χέρης.

Ἐν Λαυρέντιος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν,
χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύ-
τας.

— Ἐν μόνον σᾶς ἐρωτῶ, εἶπεν ὁ Δα-
κολάρ θὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ αὐτὸ ἢ τὴν
νύκτα;

Οἱ δύο σχοινοβάται συνεβουλεύθησαν
ἀλλήλους ἐπὶ στιγμὴν· τέλος ὁ Βαντερνῷ
εἶπε:

— Λοιπόν! . . . ναί, τὸν περιμένουμε
ἀπόψε μὲ τοὺς ἄλλους.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος,
τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ μάθω.

Καὶ ἐπανάλαβε τὴν ὑπερήφανον αὐτοῦ
στάσιν.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Βαντερνῷ δὲν ἠδύνα-
το, ὡς αὐτὸς ἐφρόνει, νὰ ἐμβάλῃ εἰς κίν-
δυνον οὐδὲ τὸν Δακολάρ, οὐδὲ τοὺς λοι-
πὸν.

πούς του θιάσου, διότι, και αν υποθεθῆ, ὅτι ὁ Σίμων ἦν ἀληθῶς κατάσκοπος, εἶχον αὐτὸν ἐκεῖ, εἰς τὴν διαθέσιν των καὶ θὰ τὸν ἠμποδίζον νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐν τούτοις, ἡ περιέργεια τοῦ Βαντερνὸ εἶχε ζωηρῶς διεγερθῆ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐρωτήσῃ πάλιν τὸν Λαυρέντιον τί ἤθελε τὸν Δακολάρ, καὶ ποῖον κίνδυνον ἐζήτηε νὰ ἀποσοδήσῃ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπήντησε δι' ὀλίγων λέξεων καὶ ἠρνήθη νὰ δώσῃ πλειοτέρας ἐξηγήσεις, ἔδειξε μάλιστα δυσπιστίαν διὰ τὸν Βαντερνὸ καὶ τὸν σύντροφον αὐτοῦ λέγων :

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἴθε καὶ οἱ δύο ἀνίκανοι, εἶπε ζωηρῶς. Θὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Δακολάρ... ὁ ὁποῖος θὰ σὰς γνωρίζει, υποθέτω, καὶ θὰ σὰς ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν ἀξίαν σας ... Ἀπόδειξις δὲ ὅτι γνωρίζει διὰ τί εἴθε ἱκανοὶ εἶνε, ὅτι σὰς ἀφίνει ἐδῶ νὰ φυλάττετε τὰ πράγματα με αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἐνῶ αὐτὸς τρέχει καὶ ἐργάζεται με τοὺς συντρόφους του. Εἴθε ὀκνηροὶ !

— Αἴ, λοιπόν ! εἶπεν ὁ Βαντερνὸ ἀπειλητικῶς.

— Λοιπόν, τί ; μήπως ἀπατώμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ θὰ παραπονεθῆς ἴσως . . . ὅτι σὲ ὑβρίζω, ἀφοῦ σὺ μοὶ ἔριψες κατὰ πρόσωπον τὴν μεγαλειτέραν ὑβριν ; Εἶμαι κατάσκοπος, ἀλήθεια ; Ἀλλά, ταλαίπωρε, ἀν ἤμην τοιοῦτος, πρὸ μιᾶς ὥρας ἢ θετὴ θυγάτηρ σου, αὐτὸς ὁ κρεμανταλᾶς καὶ σὺ θὰ εἴθε φυλακισμένοι, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, ἀφοῦ ἐπανέλθωσιν ὁ Δακολάρ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἢ αὐτὴ τύχη θὰ τοὺς ἀνέμενε . . . Τί ἀνοησία ! εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Οἱ λόγοι αὗτοι ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο κακούργους. Διὰ τοῦτο ἀφῆκαν τὴν ὀμιλίαν ταύτην καὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι ἀορίστως περὶ ἄλλων.

Ἡ ἐβδόμη ὥρα ἐσήμανεν ἡδῆ. Ὁ Κουλοχέρης προέτεινε νὰ φάγωσι τι ἀναμένοντες ὁ Βαντερνὸ ἐδέχθη τὴν γνώμην ταύτην.

— Καὶ σὺ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, θὰ πεινᾷς ἀρκετὰ . . . θὰ φᾶς κάτι τι.

— Εἶσαι καλός, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· δέχομαι, διότι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔφαγον.

Ὁ Κουλοχέρης ἐκάλεσε τὴν Ζινέταν. Τὸ δεῖπνον ἠτοιμάσθη ταχέως, ἀλλ' οὕτως, ὥστε ὁ Λαυρέντιος, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀηδίας, ἐδίστασε νὰ φάγῃ, παρὰ τὴν πείναν, ἣτις κατεῖχεν αὐτόν.

— Αἴ, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐτοιμαζεις δι' ἐμέ, εἶπεν εἰς τὸν Βαντερνὸ, εἶνε περιττὰ· δός μοι ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ ἕνα καρπὸν.

— Μονάχα ; εἶπε γελῶν ὁ Κουλοχέρης.

— Ὁ κύριος ἔχει ἐλαφρὸ στομάχι, προσέθηκε ὁ Βαντερνὸ, ὅστις ἠννόησε τὴν ἀηδίαν τοῦ Λαυρεντίου. Ὅπως ἀγαπᾷς, φίλε μου ! Μὰ σοῦ τὸ ξαναλέγω, εἶσαι χωρὶς ἄλλο κατάσκοπος

— Κατάσκοπος ἢ ὄχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δός μοι νὰ φάγω.

Καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ πινακίου τῶν λαχάων καὶ τῶν καρπῶν, ὅπερ εἶχε κομίσαι ὁ

Βαντερνὸ, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν του.

Ἡ Ζινέτα ἐκάλλυπε τὸ γεῦμα ἐπ' ὀλίγον διὰ τῆς παρουσίας τῆς· οἱ δύο σχοινοβάται, καθουχάσαντες κᾶπως ἐκ τοῦ ἀπλοῦ καὶ φυσικοῦ ὕφους τοῦ Λαυρεντίου, ἔτρωγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ εὐθυμίας.

— Θὰ πῆς λιγάκι ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρασάκι, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ εἰς τὸν Λαυρέντιον ἐκπωματίζων ἐσφραγισμένην φιαλὴν, ἣν ἔλαβεν ἐκ κανίστρου κειμένου ὑπὸ δέσμη ἐνδυμάτων.

— Εὐχαρίστως.

Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια, ὁ δὲ Λαυρέντιος οὐδόλως ἀμφέβαλε περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ ἐξαιρέτου ἐκείνου οἴνου, ἀκούσας τὸν Κουλοχέρην ἀνακράζοντα ἐν εὐθυμίᾳ :

— Τί λαμπρὸ κρασάκι, φίλοι μου ! Μόνον αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ἔχουν τέτοιο νέκταρ ! Βαντερνὸ, κέρνα . . . καὶ καλὴ καρδιά.

Αἱ ὑπόνοιαι τῶν δύο ληστῶν ἐξηλείφοντο ὁλονέν. Ὁ Λαυρέντιος ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἀπομακρύνῃ κίνδυνον, ὃν πρὸ τίνος προέβλεπεν.

Ἐσκέφθη ὅτι ὁ Δακολάρ, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀγριος χαρακτήρ ἦν γνωστός, καὶ τὸν ὁποῖον ἐξηρέθιζεν ἡ ἀναφορὰ τῶν δύο ἐκείνων κακούργων, δὲν θὰ ἤρκετο εἰς ἀπλᾶς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ θὰ διέτασεν ἐπισταμένην σωματικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἀν ἀνεκαλύπτετο εἰς τὸ ὑπόρραμα τοῦ ἐνδύματος του τὸ ἔγγραφο δι' οὗ ἐδηλοῦτο ὅτι ἦτο ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος καὶ τὸ ἐνταλμα τοῦ ἀνακριτοῦ ; . . . Ἐπρεπεν ὁπωσδήποτε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο.

— Ἐφαγα ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐπανακλείων τὸ μικρὸν μαχαίριον, δι' οὗ ἔκοψε τὸν ἄρτον του. Τώρα φάγετε ἐλεύθερα. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξαπλωθῶ κάπου ; Ἐκουράσθην πολὺ τὴν νύκτα . . .

Ἡ τοιαύτη αἰτησις οὐδόλως ἦν παράδοξος. Ὁ Κουλοχέρης ἔδειξε τῷ Λαυρεντίῳ ἀθλίαν στρωμνὴν, ἐφ' ἣς ἦτο ἐξηπλωμένος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀφίκετο ὁ Βαντερνὸ.

— Νά ! παρ' το δίπλα ἐκεῖ καὶ κοιμήσου ἀν νυστάζεις.

Ὁ Λαυρέντιος ἐδέχθη προθύμως καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ὀλίγον μαλακῆς ἐκείνης στρωμνῆς, ὡς ἄνθρωπος καταπεποιημένος καὶ κεκοπιακός. Μετ' ὀλίγον προσποιήθη ὅτι ἀπεκοιμήθη.

Ἐντούτοις διὰ τῶν ἡμικλειστων βλεφάρων του, ἔβλεπε μετὰ προσοχῆς τί ἐπραττον οἱ δύο κακούργοι. Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι δὲν προσεῖχόν πλέον εἰς αὐτόν, ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἠνέφξεν αὐτό, εἶτα δὲ παρασώμενος, ὡς διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ὀνειρου, ἔφερε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ὀπισθεν, ἵνα ζητήσῃ τὰ ἔγγραφα ἐκεῖ ἔνθα εἶχε θέσει αὐτὰ ὁ Μούλ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Βαντερνὸ, ὅστις παρετήρει πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

— Αἴ ; . . . τί συμβαίνει ; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' ὕφους ἀνθρώπου, οὐτινος διακόπτουσι τὸν ὕπνον.

— Λέγω, σύντροφε, πῶς κοιμᾶσαι καὶ χορευεῖς ἄν πιζέλι στὸ τσουκάλι . . . Πολὺ ἄσχημα κοιμᾶσαι, ἀλήθεια Κουλοχέρη ;

— Ἄ ! καλὰ . . . εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὅταν ἔλθῃ ὁ Δακολάρ, μὴ λειψετε νὰ με ἐξυπνήσετε.

— Νὰ ἦσαι ἥσυχος, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ καὶ θὰ σὲ ζυπνήσουμε.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λαυρέντιος ἀπηλλάγη δι' ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ Βαντερνὸ, πρὸς ὃν ἡ Ζινέτα ἦλθε λέγουσα :

— Ὁ Πουλῖο ἦλθε.

— Καλὰ, ἔρχομαι, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

Ἡγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης, ἀφοῦ ἔνευσε τῷ Κουλοχέρῃ νὰ ἐπιτηρῆ τὸν κατάσκοπον .

Ὁ Λαυρέντιος ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τίς ἦτο ὁ νεοελθὼν. Ἐκινήθη ἐλαφρῶς καὶ κατῶρθωσε νὰ ἴδῃ διὰ τίνος σχισμῆς. Παρετήρησε παιδα δωδεκαετῆ περίπου, ἰσχνόν, ρακένδυτον, ὅστις, βλέπων τὸν Βαντερνὸ, ἔλαβε στάσιν δούλου ἀμαρτήσαντος ἐνώπιον ἀκαμπτου κυρίου.

— Ἄ ! εἶσαι σὺ ; εἶπεν ὁ Βαντερνὸ πλησιάζων τὸ παιδίον καὶ ὀμιλῶν χαμηλοφώνως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ Λαυρέντιος· μοῦ ἔφερες τὰ ἀποτυπώματα ;

— Κύριε Βαντερνὸ, εἶπε τρέμων ὁ παῖς, δὲν ἐμπόρεσα σήμερα . . .

— Τὸ κατάλαβα ! ἀνέκραξεν ὁ Βαντερνὸ. Ἐσύρεις τώρα τί θὰ πάθης.

— Κύριε Βαντερνὸ, ἀνέκραξεν ὁ παῖς γονυπετῶν, δὲν φταίω ἐγώ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Καλὰ ! ἐγρύλλισεν ὁ ἀκροβάτης .

Καὶ ἔλαβε μαστίγιον, δι' οὗ ἐκτύπη τοὺς κύνας, καὶ δι' αὐτοῦ ἔτυπτε τὸν ταλαίπωρον παιδα. Οὗτος ἐκραύγαζεν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης.

— Σοῦ εἶπα νὰ μὴ φωνάζης, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ τύπτων αὐτόν ἔτι μάλλον.

Τὸ παιδίον ἐσιώπησεν.

Ὁ Κουλοχέρης, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἔπινεν ἡσύχως τὸν οἶνόν του.

Ὁ Λαυρέντιος, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀγανακτήσεως καὶ οἴκτου, ἐπειράσθη ἵνα ἐγερθῆ καὶ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων· ἐδέησεν ὅμως νὰ συγκρατηθῆ.

Τῆς ποιῆς ληξάσης, ὁ Βαντερνὸ ἀφῆκε τὸ μαστίγιον καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν παιδα.

— Τί σὲ ἐμπόδισε νὰ παρῆς τὰ ἀποτυπώματα ; τὸν ἠρώτησε.

— Κύριε Βαντερνὸ, ἀπήντησεν ὁ Πουλῖο, ἄν καὶ χθές, ἦλθεν ἡ δούλα με τὴν σκουπὰ καὶ με ἐδίωξε λέγοντας πῶς εἶμαι ἕνας μικρὸς κακούργος.

— Πάντοτε τὰ ἴδια ! εἶπεν ὁ Βαντερνὸ ἐγείρων τοὺς ὤμους. Χθὲς καὶ προχθὲς τὴν ἴδια ἱστορίαν μοῦ εἶπες . . . Δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούσω πλέον, καὶ αὔριον πρέπει νὰ τελειώσῃ . . .

— Μὰ αὔριο, κύριε Βαντερνὸ, τὸ ἴδιο θὰ εἶνε καὶ ἀκόμη χειρότερα ! Ὅταν με βλέπουν ὀλοένα εἰς τὸ σπίτι, θὰ προσέχουν πολὺ περισσότερον.

— Είσαι άνικανος. Βρίσκει κανείς τὴν κατάλληλη στιγμή, πού δὲν τὸν βλέπουν, καὶ μὲ μιὰς, κρᾶκ! . . . ἐτελειώσε. Τὰ ξεύρω ἐγὼ αὐτὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤμουν νέος.

— Ἄν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε ἄλλη δουλειά; . . . Σὰς παρακαλῶ, κύριε Βαντερνὸ . . . εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν θὰ κάμω τίποτε.

— Ὅχι! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Βαντερνὸ . . . καὶ ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπα. Αὐριο, χωρίς ἄλλο.

Τὸ παιδίον ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Τώρα, τί λεπτὰ ἔχεις; . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Βαντερνὸ.

Τὸ παιδίον ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ σολδία τινὰ, ἄτινα εἶχε συλλέξει ἐκ τῆς ἐπαιτείας.

— Ἐλα! γρήγορα . . . εἶπεν ὁ ἀκροβάτης ἀνυπομονῶν.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα, εἶπεν ὁ παῖς κινῶν τὸ θυλακίον του.

— Αὐτὰ μονάχα! εἶπεν ὁ Βαντερνὸ ἔμπλεως ὀργῆς. . . ἔτσι βγάζεις τὸ ψωμί πού τρώγεις!

Καὶ ἤρξατο τύπτων ἐκ νέου τὸ δυστυχὲς παιδίον.

— Ἐνδεκα σολδία! ἐπανελάμβανεν ὁ Βαντερνὸ μετ' ἀγανακτῆσεως . . . νὰ ἕνα παιδί δώδεκα χρόνων τί μοῦ φέρνει.

Ἐντούτοις ἔκριεν εὐλογον νὰ μὴ κτυπήσῃ πλέον τὸν παῖδα, ἀλλὰ νὰ δώσῃ αὐτῷ ἕν μάθημα ἐπαιτείας.

— Νά, ἔτσι παρουσιάζεται κανεὶς, εἶπε λαμβάνων τὴν στάσιν ἐπαίτου, δειλά, μὲ τὴν φωνὴ νὰ τρέμῃ: «Ἐχω δώδεκα ὠραις νὰ φάγω! . . .» Τόσφ τὸ καλλίτερον ἂν εἶνε ἀλήθεια, εἶνε πλέον φυσικὸ τότε . . .

Καὶ τὰ μάτια σου κάτου καὶ νὰ τρίξῃς τὰ δόντια σου βρρρού!

— Μὰ δὲν κάμνει κρύο, εἶπε τὸ παιδίον.

— Καὶ ὁ πυρετὸς λοιπόν, βλάκα! Αὐτὸς ἔρχεται σὲ κάθε ἐποχὴ . . . Πήγαινε!

εἶσαι ἀνάξιος γιὰ δουλειά.

Καὶ ἀπεδίωξε τὸν παῖδα, εἰς ὃν ἡ Ζινέτα ἐπανελθούσα ἔδωκε τεμαχίον ἄρτου.

[*Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Δύνασαι νὰ ὀμιλήσῃς ἀφόβως, εἶπεν ὁ δὲ Βονεὶλ, εἶμαι μόνος, καὶ δὲν ἔχω γείτονες, παρὰ μόνον ἐργάτας, οἱ ὅποιοι λείπουν ἔλην τὴν ἡμέραν.

— Τοὺς γνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς γείτονες;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶ διόλου ἤξεύρω ὅτι εἶνε ἐργάται.

— Λοιπόν, ἄς συνομιλήσωμεν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ὑπῆρξε λίαν μακρά, διότι ὁ ἀγνωστος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου δὲ Βονεὶλ μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του.

— Λοιπόν, εἶμεθα σύμφωνοι, μ' ἐννόησες ἐντελῶς, εἶπεν ὁ Νικέζ ἀνοίγων τὴν θύραν ὅπως ἐξέλη . . . Ἴδου, κάποιος συνοικὸς σου ἀλλάζει κατοικίαν.

Ὁ μαρκήσιος προέβαλε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε περιέργως:

— Ναί, ὁ γείτων μου ἀπὸ τὰ δεξιά.

— Ὀλίγα ἔπιπλα, εἶπεν ὁ Νικέζ ῥίπτων ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, τὰ ὅποια δύο ἄνθρωποι κατεγίνοντο νὰ μεταφέρωσιν. Εἶνε ὡς τὰ ἰδικὰ σου σχεδόν.

— Βέβαια, ποῖος πλούσιος θὰ ἔληθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ πέρα!

— Εἶμεθα σύμφωνοι, ἐπανελάβεν ἐκ δευτέρου ὁ ἐπισκέπτης, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Δὲν ἐλησμόνησα τίποτε ἀφ' ὅσα μοῦ εἶπες.

— Χαῖρε, αὐριον ἐκεῖ κάτω.

— Χαῖρε.

Ὁ μαρκήσιος ἐπανελέισε τὴν θύραν του. Ὁ Νικέζ, ὅπως διέληθῃ τὸ διάζωμα, εὐρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ δύο ἀνθρώπων καταγινομένων νὰ εἰσαῶσι κλίνην ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Ἐθεώρησε μηχανικῶς τὴν ἐργασίαν, χωρίς οὐδόλως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν εἶχε ρίψει ἐπ' αὐτοῦ ταχὺ καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα. Ἄπαξ ὅμως κατελθὼν τὴν κλίμακα ἔσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἀνεχώρησε δρομαίως.

*

**

Ὡς εἶχε προαναγγείλει ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔμελλε νὰ δοθῇ μέγας χορὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν. Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον γευματίσει ἐν αὐτῷ μετ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μέχρι λατρείας ἠγάπων.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὁ κύριος Περνελέν ἐβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν προσφιλεστάτην του Νίναν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ ἐν τῷ οἰκίματι τοῦ γηραιοῦ κόμητος.

Ὁ Μάξιμος, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο εἰς ἄκραν νευρικός· ἀλλ' ἡ νευροπάθειά του αὕτη εὐκόλως ἐδικαιολογεῖτο, διότι τὸ πρῶτον νῦν, ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδου του, ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡσθάνετο εἰδὸς τι φόβου, ἀναλογιζόμενος τὴν ὑποδοχὴν, ἣτις θὰ τῷ ἐγίνετο.

Ἡ Ἀλίκη, προμαντεύουσα τὰ αἰσθήματα, ἄτινα συνετάρασσον τὸν μνηστῆρά της, μετεχειρίζετο τὰς φροντίδας τῆς πάσας, ὅπως ἀποστρέψῃ τοὺς λογισμοὺς του ἐκ τῶν προκαταλήψεων, αἵτινες τὸν ἐβασάνιζον.

Ὁμοίως περιφροντικὸς ἐφαίνετο καὶ ὁ κύριος Περνελέν· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν παρετήρει τὸν υἱὸν του, οὐτινος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν.

Ἐν γένει, τὸ γεῦμα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπῆρξεν ὀλίγον θλιβερόν, παρὰ τὴν φαιδρότητα, ἣν ἐζήτηε νὰ εἰσαγάγῃ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ φοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του κυρίου Δουσατέλ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Ἀλίκη ἐγκατέλειπε

τοὺς φίλους της καὶ μετέβη εἰς τὰ δωμάτια της, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τοῦ καλωπισμοῦ της διὰ τὸν χορὸν.

— Θάρρος! ἐψιθύρισε εἰς τὸν Μάξιμον θλίβουσα τὴν χεῖρά του.

Ὁ νεανίας ἐξέβαλε στεναγμόν, χωρίς θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν μνηστήν του, ἣτις ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δικαστά, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἀμα ὁ τελευταῖος ὑπηρετῆς ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου, τὰ πράγματα βαίνουσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας; Δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ συζητῶ περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ προσφιλοῦς μας τέκνου, ἀλλ' ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ ὀλίγον τῆς εὐκαιρίας ὅπως σας ἐρωτήσω.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής, ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν εὐχάριστον λύσιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνησυχεῖ.

— Ἄ! παρετήρησα τὸ σοβαρὸν σας ὕφος, ἀλλ' εἶπατέ μοι λοιπόν τὴν αἰτίαν.

— Εἶνε ἡ ἐσπερίς σας.

— Ἡ ἐσπερίς μου!

— Ναί, μάλιστα· ὁ Μάξιμος βεβαίως νὰ εὐρεθῇ μετὰξὺ ἀρχαίων γνωρίμων; Βιάζομαι μάλιστα νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετ' αὐτῶν συναντήσεως.

— Μπᾶ! Ποῖον ἀποτέλεσμα;

— Ἄ! τίς οἶδε! Αἱ κακαὶ γλῶσσαι, τὰ κακόβουλα πνεύματα, πολλὰ πράγματα, τέλος . . .

— Μείνατε ἥσυχος, ἀγαπητέ κύριε, κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ ὑπέφερε τι . . .

— Ἄλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑποθέσεώς μας δὲν διναίμεθα νὰ παρενθεθῶμεν μετὰξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὴν γνώμην των, θὰ ἔκρινον τὴν διαγωγὴν τοῦ Μάξιμου, τοῦ τέκνου μου. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ θεωρῶμεν τὸν υἱὸν μου ὡς ἕνα ξένον.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ὁ κύριος Περνελέν, τῷ εἶπεν:

— Ὅσον ὀλίγα δικαιώματα καὶ ἂν ἔχω ἐπὶ σοῦ κατὰ τὴν στιγμήν αὐτήν, ἀγαπητέ μου υἱέ, ἔχω ὅμως καθήκον νὰ σοῦ ἐπιβάλλω τὴν θέλησίν μου, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, πρὸ ὀλίγου καὶ σὺ παρεδέχθης.

— Βεβαίως, πάτερ μου! ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ Μάξιμος, ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Ὡ υἱέ μου! υἱέ μου! ἐψιθύρισε ὁ κύριος Περνελέν θλίβων πυρετωδῶς τὰς χεῖρας τοῦ Μάξιμου. Σοὶ ὀρίζομαι ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἐπανορθῶσω τὴν πλάνην μου, ἐνῶ συγχρόνως . . .

— Ἀλλὰ, Γεώργιε, δὲν ἤξεύρομεν ὅτι μᾶς ἀγαπᾶς ὅπως καὶ ἡμεῖς σὲ ἀγαπῶμεν; εἶπεν ἡ κυρία Νίνα, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της.

— Ἄ! φίλοι μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἄς γείνωμεν φιλόσοφοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἰσχυρὰν ταύτην ἀρετὴν: τὴν ὑπομονήν. Ἄ! ἰδοῦ, φέρουν τὸ τέτον' ἐνῶ πίνομεν αὐτὸ ἄς συζητήσωμεν περὶ τῆς ἀξίας του, εἶπε γελῶν ὁ κόμης.

Τὸ ἄληθές εἶνε ὅτι παρὰ τὴν πλαστὴν

φαιδρότητα και εύθυμian του κυρίου δὲ Λομπρέ, οἱ λοιποὶ ἦσαν σκυθρωποὶ, μηδὲν προσέχοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντος. Οὕτω δέ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κόμητος, τὸ τέιον ὑπῆρξε θλιβερόν ὡς καὶ τὸ γεῦμα.

Περὶ τὸ τέλος, ὁ Μάξιμος ἠγέρθη καὶ τὸ βλέμμα του διεσταυρώθη μὲ τὸ τῆς μητρός του καὶ τοῦ κυρίου Περνελέν.

Ὁ νεανίας ἐπλησίασε πάραυτα τοὺς γονεῖς του, τοὺς ὁποίους ἐθεώρησε δι' ὕψους λύπης μεστοῦ. Οὗτοι, ἐγερθέντες, προσεῖλκυσαν πρὸς ἐκυτοὺς τὸ τέκνον των καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν, διακοπέσαν ὑπὸ τῆς κυρίας Μαριών, αὕτη εἶπε :

— Πήγαινε, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ μὴ ἀπελιπίζεσαι !

Ὁ κύριος Περνελέν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, ὑποδηλώνων ἐκ νέου αὐτῷ τὴν πλήρη του ἀφοσίωσιν, ἣτις εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἐκ μέρους τοῦ πατρός.

Ὁ Μάξιμος, ὅλως συγκεκινημένος, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐστιατόριον, θλίψας πρότερον τὰς χεῖρας τῶν δὲ Λομπρέ καὶ Δουσατέλ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κόμης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μέλλοντος ἐγγονοῦ του, διατί αἱ φυσιογνωμίαι σας εἶνε τόσο σκυθρωπαί ;

— Ἐπιτρέψατέ μου, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής, νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἄλλως τε, διατί νὰ σὰς λυπήσω. Ἀργότερα θὰ τὰ μάθετε ὅλα, ὁπότε βεβαίως θέλετε δικαιολογήσει τοὺς φόβους καὶ τὰ αἴτια τῶν ἀνησυχιῶν μου.

Ἐπὶ τῆς αἰθούσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, διέκοψε τὸν ἀνακριτὴν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ἡ δεσποινὶς εἰδοποιεῖ τὸν κύριον κόμητα ὅτι εἶνε ἐτοιμὴ μετὰ τῆς θείας της νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς αἰθούσας.

— Πολὺ καλὰ, ἔρχομαι.

— Σὰς ἀκολουθοῦμεν, ἀγαπητὲ φίλε, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν λαμβάνων τὸν βραχίονα τῆς κυρίας Μαριών.

Καὶ ἀπαντες μετέβησαν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ.

*

*

Πλήθος κόσμου ἐκλεκτοῦ παρευρίσκειτο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν ταῖς καταφωτισταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυλίου, διότι αἱ ἐσπερίδες τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ ἦσαν περιζήτητοι. Δὲν ἦτο ὁ πάππος νεάνιδος ὠραίας καὶ πλουσιωτάτης ;

Ὁ κόμης δὲ Λομπρέ καὶ ἡ ἐγγονὴ του ὑπεδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους, ἐν οἷς διεκρίνοντο πολλοὶ τῆς ἀνωτέρας παρισινής ἀριστοκρατίας.

Ἡ χαριστάτη Ἀλίκη ἐφαίνετο λίαν εὐθυμος, καίτοι ὀφθαλμὸς παρκτηρητικὸς θὰ διέβλεπεν ἐνίοτε νευρικός τινος τοῦ προσώπου της συσπάσεις, σχεδὸν πάραυτα συστελλομένας.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ κυρία Μαριών, ἣτις τὸ πρῶτον ἤδη παρίστατο εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου, ἐξέπληξε πάντας διὰ τῆς ὠραιότητός της.

Ἐχόρευετο ὁ δεύτερος τετράχορος, ὅτε ἀνηγγέλθη ἡ ἀφίξις τοῦ κυρίου μαρκησιου δὲ Βονεὶλ.

Ὁ τυχοδιώκτης ἐτόλμησε νὰ ἐπανεβῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, παρὰ τὴν αἰσχρὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην διαγωγὴν του. Ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς δειλίας τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ὑπέθετεν ὅτι θὰ εἶχε τηρήσει μυστικὴν τὴν τελευταίαν συνδιάλεξιν.

Ὁ Κάρολος ἐφαίνετο τὰ μάλα φαιδρὸς καὶ εὐχαρὶς· ἐβάδιζε, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψηλά, μὲ τὸ ὑπέροχόν του ὕψος, τὴν φυσιογνωμίαν ἤρεμον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν νεαρὰν οἰκοδέσποιναν, ὅπως τῇ προσφέρει τὰ ταπεινά του σέβη.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ του, ἡ Ἀλίκη ἀνεσκίρτησεν ἑλαφρῶς. Ὁ μαρκήσιος, εὐθυτενής, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἔστη ἐνώπιόν της.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, δεσποινίς, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συμπαθοῦς, νὰ προσφέρω ὑμῖν ...

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν καταφθὰς παρὰ τῆ Ἀλίκῃ ὁ ἰατρός Δουσατέλ, τὴν ἀπήλλαξε τῆς ἀνηχανίας της.

— Μπα ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ.

— Τὸν φίλτατον ἰατρόν ! εἶπεν ὁ Κάρολος τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν κύριον Δουσατέλ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' εἶτα ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ δὲ Βονεὶλ.

— Γνωρίζετε τὰ νέα ; εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀλλ' ἀς ἀφίσωμεν τὴν προσφιλεῖ Ἀλίκην, διότι τῶρα πολλοὶ τὴν περιστοιχίζουν. Ἐλθετε.

Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν μαρκήσιον, παρέσυρεν αὐτὸν εἰς ἄλλην αἰθούσαν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ ἠσθάνθη πραγματικὴν ἀνακούφισιν ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει τοῦ χαμερποῦς ἀπατεῶνος, οὗτινος ἡ παρουσία ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου ἐδείκνυεν ἑναργῶς τὸ ἀνήκουστον θράσος του.

Ἀκολουθήσας τὸν ἰατρόν ὁ μαρκήσιος, ἠσθάνθη μεγάλην δύσarezκειαν, τὴν ὁποῖαν ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ. Ὁ Κάρολος, κατόπιν τῆς μετὰ τῆς Ἀλίκῃ συνδιαλέξεώς του, φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε σπουδαίους λόγους ἵνα τολμήσῃ νὰ παρουσιασθῆ ἐκ νέου ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ γηραιοῦ δικαστικοῦ. Ἦτο ἀναπόφευκτον νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου· πρὸς τοῦτο δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ κυρίου Δουσατέλ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου δὲν ἤθελε νὰ ἐγειρῇ ὑπονοίας παρὰ τῷ ἰατρῷ καὶ οὕτω ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὴν ἀπομάκρυνσίν του.

Ἀἴφνης ὁ ἀγύρτης ἠρώτησεν ἐν ἀπαθείᾳ :

— Περὶ ποίων νέων ὁμιλεῖτε ;

— Πῶς ! ἀγνοεῖτε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ φίλου σας ;

Ὁ Κάρολος, μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀνασκίρτησιν τινὰ. Ἀλλὰ δίδων εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ὕψος εὐθυμότερον, συνάμα δὲ καὶ ἐκπληκτικώτατον, ἀνέκραξεν :

— Πῶς ! τί ; εἶνε ἀληθές ; Ἄ ! τὸν ἀγαπητόν μου Μάξιμον ! εἶμαι τῷ ὄντι λίαν εὐτυχής !

Ὁ ἰατρός ἠτένισε τὸν μαρκήσιον ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, μεθ' ὃ ἐπανελάβεν :

— Καταλαμβάνω κάλλιστα τὴν χαρὰν σας· νομίζω ὅτι ἐτι μᾶλλον θὰ εὐχαριστηθῆτε ἐὰν ἴδῃτε τὸν φίλον σας εἰς τὴν συναναστροφὴν μας.

— Πιστεύετε ὅτι θὰ ἔλθῃ ; ἀνεφώνησεν ὁ δὲ Βονεὶλ.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δουσατέλ προσηλῶν βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ μαρκησιου.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἠρυθρίασεν ἑλαφρῶς. Εἶχε διαπράξει σφάλμα ἐκδηλῶν οὕτω πασιφανῶς τὴν συγκίνησιν του, τὴν ὁποῖαν βεβαίως θὰ παρετήρησεν ὁ ἰατρός.

Ἐπανελάβε δὲ ἐκ νέου :

— Ἄ ! τὸν ἀγαπητόν Μάξιμον ! Ἀλλὰ πῶς ἐγὼ νὰ τὸ μάθω, μόλις τῶρα παρ' ὑμῶν ;

— Ὁ φίλος σας ἔχει μητέρα εἰς τὴν ὁποῖαν ὀρεῖται τὴν ἀπελευθέρωσιν του.

— Πῶς τὸ ἐμάθατε ;

— Ἄ ! ἀπλούστατα. Ἦμην καὶ ἐγὼ ἀναμειγμένως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὡς ἰατροδικαστής.

— Ἀλλὰ τί σὰς κάμνει νὰ πιστεύετε ὅτι ὁ Μάξιμος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπόψε ;

— Δὲν εἶχε τακτικὴν εἴσοδον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου ;

— Ναί, ἀλλὰ τῶρα ἡ θέσις του εἶνε διαφορετικὴ.

— Καθόλου, ἀφοῦ ἡ ἀθώότης του ἀνεγνωρίσθη.

— Ἄ ! ἡ ἀθώότης του ἀνεγνωρίσθη ;

— Ἀμφιβάλετε περὶ τούτου ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ...

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ;

— Τίποτε, τίποτε. Ἄ ! ἰδοὺ ὁ ἀγαπητὸς Δουβουᾶ· συγγνώμην ἰατρέ, ἐὰν σὰς ἀφίνω, ἔχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἰατροῦ τὸν ἀπεχειρέτισε καὶ ἐπλησίασε τὸν φίλον, οὗτινος τὸ ὄνομα εἶχε προσφέρει.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ, ἐγκαταλείψας τὸν κύριον Δουβουᾶ, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ, καὶ ἔλαβε κάθισμα παρ' αὐτῆ.

Αὕτη, ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ θρασυτητι τοῦ Καρόλου, ἀνεσκίρτησεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας της. Πάραυτα ὁμως, ἀναμνησθεῖσα τῆς πραγματικότητος τῆς καταστάσεως, ἐπανελάβεν ἀπασαν τὴν ψυχραμίαν της.

Ἐπηκολούθησε μικρὰ σιωπὴ.

Τέλος ὁ μαρκήσιος πρῶτος εἶπε :

— Δὲν ἠδυνήθη πρό ὀλίγου, δεσποινίς, τὰ προσαγορεύσω ὑμᾶς καὶ νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σας τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγίστης ἀφοσιώσεώς μου.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἐπ'ὀλίγον· ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης ἐορτῆς δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἀπασχολήσω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν χαριεστάτην μορφὴν σας. Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω ταχέως καὶ περὶ πραγμάτων ἄκρας σπουδαιότητος.

Καὶ πάλιν ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ μαρκήσιος κατέστειλε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Ὁ φίλος... σας καὶ φίλος μου Μάξιμος ἀφέθη ἐλεύθερος ; Ἄναμφιβόλως δὲν τὸ ἀγνοεῖτε.

Ἡ νεανίς ἐξηκολούθει νὰ μένη ἄφωνος. Ὁ δὲ Βονεὶλ ἐπανάλαθεν :

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, δεσποινίς. Δικαίωμα σας εἶνε νὰ τηρήτε σιωπὴν. Ἄλλως τε, ἐκεῖνο τὸ ὄποιον μέλλω νὰ σὰς εἶπω, δὲν ἀπαιτεῖ ἀμέσως ἀπάντησιν, ἀλλὰ σκέψιν. Ἐνθυμεῖσθε τὴν τελευταίαν μας συνομιλίαν ; Τὸ κατ' ἐμέ, τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· σεῖς τῶρα ὑποθέτετε ἴσως ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ... Μάξιμου ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀπειλῶν μου. Ἀπατάσθε.

Ἡ Ἀλίκη ἔκαμε κίνημά τι.

— Ἀ! εἶπε σαρκαστικῶς ὁ μαρκήσιος, ἐθίξαμεν τὴν εὐαίσθητον χορδὴν. Λοιπὸν! ναί. Ἐὰν ὁ... φίλος σας δὲν διατρέχει κίνδυνον κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν... ἐὰν τῶρα ἡ πολυτίμος ὑπαρξίς του εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐὰν φαίνεται ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη ἡ τύχη του, ἐν τούτοις ὑπάρχει κῆξι τι, ἐναντίον τοῦ ὀποίου οὐδὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ πράξετε : ἡ ἀτιμία.

— Ἡ ἀτιμία! ἀνέκραξεν ὑποκώφως ἡ Ἀλίκη.

Καὶ μετὰ φωνῆς λίαν περιφρονητικῆς ἐπανάλαθεν :

— Ἡ ἀτιμία! ἀ! κύριε.

— Ἡ ἀτιμία! δεσποινίς. Ἡ ἀτιμία, ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ εἴσθε ἀνίσχυρος νὰ πράξετε τὸ παραμικρόν, ἡ κηλὶς, ἡ ὁποία θὰ κηλιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Μάξιμου! Μήπως ἀπόφραξις ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ;

— Εἶνε ἄθῳος !

— Ἡ ἔνοχος! λέγω ἐγώ, δεσποινίς, διότι, διὰ τοὺς περισσοτέρους, εἶνε, καὶ ἂν θελήσω, θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγου δι' ὄλους.

— Ἀ! ἄθλιε, εἶπεν ὑποκώφως ἡ Ἀλίκη, πρέπει νὰ φοβηθῆς!...

— Δὲν μὲ ἀφίσκατε ν' ἀποτελειώσω, ἐπανάλαθεν ὁ μαρκήσιος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ὑποκλινομένου ἐνώπιον τῆς νεανίδος. Ἀλλὰ, ἰδοὺ οἱ προσκεκλημένοι μᾶς παρατηροῦν, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ περατώσω τὴν ὁμιλίαν μου, τὸ ὄποιον βεβαίως θὰ ἐπιθυμήτε καὶ ὑμεῖς, ὅπως καὶ ἐγώ, διότι καταλαμβάνετε πολλὴ καλὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν λόγων μου.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Κάρολος, ἠγέρθη ὑποκλιθεὶς δὲ πάλιν ἐνώπιον τῆς ὡραίας οἰκοδεσποίνης εἶπεν αὐτῇ ταχέως :

— Παραχωρήσατέ μοι τὸν πρῶτον στρόβιλον, τὸν πρῶτον, ἀκούετε ;

— Ἔστω, κύριε, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς ἡ νεανίς.

Καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὴν ὁ Κάρολος, ἐξηφανίσθη ἐν τῷ πλήθει, ἐνῶ ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ἀναλαβοῦσα τὴν γαλήνην τῆς ἀπασαν καὶ τὴν ἐπίπλαστον φαιδρότητα τῆς, ἀπῆντα χαριέντως μειδιῶσα πρὸς τοὺς ἐνώπιόν τῆς παρουσιαζομένους.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ὁ Μάξιμος εἰσῆρχετο εἰς τὰς αἰθούσας. Μόλις δ' εἶχε κάμει βήματά τινα, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα λαμβάνουσαν τὴν ἰδικήν του. Ἔστρεψε καὶ εἶδε τὴν μητέρα του, ἣτις ἀενάως ἐπ' αὐτοῦ ἐπαγρυπνοῦσα, τὸν παρέσυρεν ἐν τινι γωνίᾳ καὶ τῷ εἶπε ταχέως :

— Θάρρος! παιδί μου, μὴ φοβεῖσαι τίποτε· δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ ;

Ἐπιρρωσθεὶς ἐκ τῆς εὐεργετικῆς ταύτης προστασίας τῆς μητρὸς του ὁ Μάξιμος, ἠυχαρίστησε τὴν Νίναν καὶ μετέβη ἡσυχῶς εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐκάθητο ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ.

Ἦδη ἡ ὀρχήστρα προανέκρουε τὸν στρόβιλον. Ὁ νεανίας δὲν ἠδύνηθη νὰ πλησιάσῃ παρὰ τῇ μνηστῇ του, ἐγερθεὶς ὅπως χορεύσῃ.

Ἔστη καὶ ἀνέμενε παρατηρῶν τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξελισσομένην εἰκόνα.

Ἀίφνης ἀνεσκίρτησεν ἰδὼν τὴν μνηστὴν του χορεύουσαν μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ.

Τὴ ἐσήμαινε τοῦτο ; Πῶς ! μετὰ τὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβάντα εἶχε τολμήσει ὁ θρασὺς ἐκεῖνος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου !

Ἄ! αὐτὸ ἦτο πᾶρα πολὺ.

Τί τὸν ὤθησε νὰ ἔλθῃ ; Βεβαίως αἰτία σπουδαία, σπουδαιότατη.

Ταῦτα ἀναλογιζόμενος ὁ Μάξιμος κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, λησμονήσας πρὸς στιγμήν τὸ μέρος ἐν ᾧ εὕρισκετο, τοὺς χορευτάς, τὸ πλῆθος.

Ἀνεμνήσθη τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις ἦτο ὁ στενωτέρος του φίλος, τὸ παραδοξὸν τοῦ χαρακτῆρός του, τὰ ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ κέρδη του καὶ τὴν ἀνειλικρίνειαν εἰς τὰς πλείστας τῶν πράξεών του.

Ὁ χορὸς ἐξηκολούθει ὁ νεανίας, πάντοτε βεβουθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, ἀνεμνήσθη τῆς ἐποχῆς τοῦ βίου του, καθ' ἣν ἦτο φιλικώτατα συνδεδεμένος μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ καὶ ἀκολούθως ἐσκέφθη περὶ τῶν ἐπιτελεσθέντων γεγονότων.

Φαινήν ἰδέα διήλθε τοῦ πνεύματός του ὁ Κάρολος ἦν ὁ ἔνοχος, πρὸ μακροῦ χρόνου τὸ ἐγκλημα παρασκευάσας, καὶ λαβὼν ἐναντίον του τὰ ἀτιμώτερα μέτρα.

Ἦτο τρομερόν, φρικῶδες ! Καὶ εἰς τί θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ἡ ἀπελευθέρωσις του, ἐὰν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθρότητα του ;

Τοῦ χοροῦ περατωθέντος, διεκόπη ἡ ὀρχήστρα ὁ Μάξιμος ἐπὶ τῆς θέσεώς του πάντοτε ἠλωμένος, εἶδε διελθοῦσαν ἐνώπιόν του τὴν μνηστὴν του, ὀδηγουμένην εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βο-

νεῖλ. Ὁ στρόβιλος θὰ εἶχε κουράσει ἀναμφιβόλως τὴν νεανίδα, διότι ἐφάνετο λίαν ὠχρὰ καὶ ἔτρεμεν εἰς ἄκρον.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Ἀλίκης, ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐκινήθη ὅπως τὴν πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ χειρὸς ἐρεϊσθείσης ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ νεανίας ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν ἱατρόν

— Ὅχι ἀκόμη, φίλε μου.

— Ἀλλὰ...

Καὶ ὁ Μάξιμος ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν δὲ Βονεὶλ.

— Ἀφήσατέ τον. Ἔλθετε.

Καὶ ὁ ἱατρός παρέσυρε τὸν μνηστῆρα τῆς Ἀλίκης εἰς δωμάτιον, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε πολὺς κόσμος.

— Γνωρίζετε, ἀγαπητέ μου φίλε, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπαρουσιάσθη ἐνταῦθα ὁ ἀγύρτης αὐτός ; Διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν μνηστὴν σας. Προδῆλως ὅ,τι εἶπεν εἰς τὴν νεανίδα δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστον.

Ὁ Μάξιμος τὸν διέκοψεν.

— Εἰς λόγος ἀκόμη ὅπως...

— Ὅπως ἀναμείνωμεν. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς Ἀλίκης. Λάβετε ὑπομονήν· ἐντὸς μικροῦ θὰ δυνηθῆτε νὰ προφέρετε γλυκεῖς λόγους εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Ἰδοὺ ὁ κύριος Περνελέν.

Ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸν δικαστήν, ἐμφανισθέντα ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ, ὀδηγήσας τὴν συγχορευτρίαν του εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὑπεκλίθη ταπεινότητα ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης. Αὐτὴ, ὠχρωτάτη καὶ ἀποφεύγουσα νὰ παρατηρήσῃ τὸν Κάρολον, οὐδόλως ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν του· ἀλλ' ἐκ τῶν χειλέων τῆς διέφυγεν ἡ ἐξῆς ἐπιφώνησις :

— ὦ! τὸν ἄθλιον !

Ὁ Κάρολος δὲν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας. Ἀπεχαιρέτισε τὴν πλουσίαν κληρονόμον καὶ ἀνεμίχθη εἰς ἐτέρους ὁμίλους.

Ἰδοῦσα ἡ Ἀλίκη τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀπομακρυνόμενον, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἦλθε πλησίον τῆς ὁ ἱατρός κύριος Δουσατέλ καὶ τῇ εἶπεν :

— Λοιπὸν ;

— Εἶνε εἰς ἄτιμος, ἀπεκρίθη ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος. Ἀλλ' ἀντέστην εἰς ὄλας τὰς κακοήθεις καὶ καταχθονίους προτροπὰς του.

— Τί σοῦ εἶπεν ; θὰ διατάξω ἀμέσως τοὺς ὑπηρετάς νὰ τὸν διώξουν ἐκ τοῦ μεγάρου.

— Ναί, εἶνε ἀναγκαιότατον νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλον, διότι αὐτὸς θὰ τὸ ἐξεμεταλεύσῃ πρὸς τὸ συμφέρον του.

— Πῶς νὰ κάμωμεν ;

— Προσπαθήσατε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ πάππος μου.

— Πράγματι, ἔχω ἐν μέσον. Μέλλω τῶρα, ἀγαπητόν μου παιδί, νὰ ἐπασχοληθῶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀθλίου καὶ νὰ τὸν ἀποβάλω ἀμέσως, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐνο-

ήση. Μετά πέντε λεπτά, θά είμαι ἐδῶ. Ἐν τῷ μεταξύ θά σοῦ στείλω τὸν μνηστήρᾶ σου.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου ἰατρέ, ἀλλὰ σπεύσατε, διότι τὸν φοβοῦμαι πολὺ, εἶνε ἰκανὸς νὰ πράξῃ ὅ,τι μοῦ εἶπεν. Ἄ! παρατηρήσατέ τον, ἐκεῖ, εἰς τὸν ὄμιλον ἐκείνον τῶν νέων· ἰδῆτε μεθ' ὁποίας ζέσεως ὀμιλεῖ· σπεύσατε, ἔχω κακὰ προαισθήματα. Βεβαίως θά ὀμιλῆ περὶ τοῦ Μαξίμου.

— Λοιπὸν! θά διακόψω τὴν συνομιλίαν του.

Ἄ! ἰατρός ἀφῆκε τὴν Ἀλίκην.

Δυστυχῶς, κύμα προσκεκλημένων διέκοψε τὴν πορείαν του. Ὅτε ἡ δίοδος ἀφῆθη ἐλευθέρα, ὁ κύριος Δουσατέλ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὄμιλον, τὸν ὅποιον τῷ εἶχεν ὑποδειξίει ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἀθυμῆσας ἐπὶ στιγμὴν ὁ ἀξιόλογος ἐπιστήμων, ἐπλησίασεν εἰς ἕτερον κύκλον νέων, ζωηρῶς συνομιλοῦντων. Ἰδὼν τις ἐξ αὐτῶν τὸν κύριον Δουσατέλ, τὸν ἐκαλεσεν ἐγγύτερον καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐρχεσθε εἰς κατάλληλον ὄραν, ἀγαπητέ ἰατρέ. Θά σᾶς κάμωμεν δικαστήν...

— Τίνος; ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Περὶ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας ἐνὸς νέου, ὁ ὅποιος βεβαίως ἦλθεν ἀπρόσκλητος.

— Περὶ ποίου νέου ὀμιλεῖτε;

— Περὶ τοῦ Μαξίμου αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ὀμιλεῖ πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ.

— Κύριοι, ὁ νέος ἐκεῖνος, εἶνε προσκεκλημένος εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

— Ἄγνοεῖτε λοιπὸν τὴν κατάστασιν τοῦ...

— Κλέπτου, διέκοψε μεγαλοφώνως ἕτερος νεανίας.

— Καὶ δολοφόνου, προσέθετο ἕτερος.

— Τί λέγετε, κύριοι; ἀπατάσθε οἰκτρῶς καὶ πιστεύσατέ με, διότι γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἄλλως τε, ὁ νέος αὐτός δὲν εἶνε τὸ πρῶτον θῦμα δικαστικῆς πλάνης. Προσέξτε, κύριοι, νὰ μὴ ἐπαναλάβετε τὰς ἀνοήτους αὐτὰς λέξεις.

Καὶ ἐπειδὴ πλεῖστοι νέοι ἐφαίνοντο ἐκπεπληγμένοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦ ἰατροῦ, οὗτος ἐξηκολούθησεν:

— Γνωρίζω, κύριοι, τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν κάλλιον ἡμῶν.

— Ἡμεῖς ὅλοι, διέκοψέ τις, ἀνήκομεν εἰς τὴν Λέσχην, τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ ἀτυχὴς κόμης δὲ Φερουζὸλ καὶ ὁ δολοφόνος του.

— Ὁ δολοφόνος του! ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι οὐδὲν ἀπεδείχθη, καὶ ὅτι συνεπεία τούτου ἀπελύθη ὁ κατηγορούμενος;

— Τέλος τὴν σχέσιν του δὲν τὴν θέλωμεν ὑστερον ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια μᾶς εἶπεν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, ὁ ὅποιος καὶ μᾶς τὸν εἶχε παρουσιάσει εἰς τὴν Λέσχην μας.

— Ἄ! ὁ μαρκήσιος! εἶπεν ὁ ἰατρός καταστέλλων τὴν ὀργὴν του.

— Μάλιστα, ὁ μαρκήσιος ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ δυσηρεστημένος διὰ τὴν γνωριμίαν του μετὰ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ. Μᾶς εἶπε λοιπὸν, ὅτι ὁ κύριος Μαξίμος ἠλευθερώθη, συνεπεία ἰσχυρᾶς προστασίας, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀγνοεῖ ὡς καὶ ἡμεῖς. Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀληθέστατον, διότι διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἀπέλυσεν, ἐνῶ ἐναντίον του ὑπῆρχον σφοδρόταται μαρτυρίαι; Ἄς ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀληθοῦς αὐτουργοῦ καὶ εἰμεθα ἕτοιμοι νὰ τῷ τείνωμεν τὴν χεῖρα.

Ἄ! ἰατρός, οὕτως ἡ καρδία ἐπαλλεμέχρι διαρρήξεως, προσεποιεῖτο γαλήνην. Ἀπεκρίθη δὲ ψυχρῶς:

— Εἰσθε νέος, κύριε. Ἐπιτρέψατέ μοι, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εἰσθε ἀπειρος τῶν τοῦ κόσμου· ἡ ἀπειρία βεβαίως δὲν εἶνε ἐγκλημα, ἀλλὰ δύναται νὰ σᾶς ὀδηγῇ εἰς σκέψεις ψευδεῖς καὶ ἀπληγᾶς. Ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καὶ σᾶς λέγω, ἐγώ, ὁ ἰατρός Δουσατέλ, ὅτι ὁ κύριος Μαξίμος δὲν εἶνε ἔνοχος.

Οἱ νέοι ὑπεκλίθησαν ἐνώπιον τοῦ ἰατροῦ χωρὶς νὰ φανῶσιν ὅτι ἐπέισθησαν.

— Οὐδῶλος ἀμφιβάλλομεν, φίλτατε ἰατρέ, εἶπέ τις αὐτῶν, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων σας, πιθανὸν σεῖς νὰ πλανᾶσθε. Ἄλλως τε, δὲν εἰμεθα μόνον ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχομεν τὴν ιδέαν αὐτὴν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι οἱ ὄμιλοι, τοὺς ὁποίους ἐπλησίασεν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, συμμερίζονται πληρέστατα αὐτὴν.

— Ἀλλὰ τότε τί θ' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του;

— Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου! ἠκούσθη ὀπισθεν τοῦ ἰατροῦ φωνὴ σοβαρά.

Ἄ! ὁ κύριος Δουσατέλ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν κύριον Περνελέν.

Ἄμφότεροι ἐγκατέλειψαν τὸν ὄμιλον τῶν νέων.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον! εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ὅ,τι σεῖς ἠκούσατε ἐκεῖ, τὸ ἤκουσα ἐγὼ εἰς ἄλλους ὀμίλους. Ὁ ἐλεεινὸς τυχοδιώκτης ἐξεπλήρωσεν ὅ,τι ὑπεσχέθη.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε;...

— Ἀνεχώρησε καὶ δὲν θά ἐπανέλθῃ. Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ ἐὰν ἦτο, ἐκ φρονήσεως δὲν θά προεβαίνομεν εἰς τίποτε.

— Τοιοῦτοτρόπως, ἀναχωρῶν, ἐσυκοφάντει τὸν φίλον του!

— Ναί!

— Ἄ! τὸν συκοφάντην. Βεβαίως, κατόπιν τῶν διηγήσεών του, δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ φαίνεται ὁ Μαξίμος ἔνοχος εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Τί νὰ κάμωμεν;

— Πρὸ παντός, παραγγείλατε εἰς τὸν Μαξίμον νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ συμβῇ καμία δυσάρεστος σκηνή.

— Ἐχετε δίκαιον· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ὁ Μαξίμος ὅπως μὴ ἰδῇ βλέμματα περιφρονητικὰ ἢ ἀκούσῃ λόγους, οἱ ὅποιοι

πιθανὸν νὰ προκαλέσουν ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν.

Ὁμιλῶν ὁ ἰατρός παρέτήρει περίξ ἐαυτοῦ.

Παρετήρησεν αἴφνης τὸν Μαξίμον συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς μνηστῆς του.

— Ἄς σπεύσωμεν, εἶπεν, ἡ στιγμή εἶνε κατάλληλος· εἶνε μόνος μετὰ τῆς Ἀλίκης.

Καὶ διηυθύνθησαν ἐσπευσμένως πρὸς τοὺς μεμνηστευμένους.

Ἄ! Μαξίμος ὀμιλεῖ χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἧτις ἐφαίνετο μετὰ θλίψεως ἀκούουσα αὐτόν.

Ἄ! ὁ ἰατρός καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐπλησίασαν αὐτοὺς ἠδυνήθησαν ν' ἀκούωσι τὸν Μαξίμον λέγοντα πρὸς τὴν νεάνίδα:

— Τετέλεσται· δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν· ὀφείλω νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω διὰ παντός· χαίρετε!

Ἄ! Ἀλίκη παρετήρησε ταχέως περίξ ἐαυτῆς, εἶτα διὰ κινήσεως ἀπροόπτου, ἔθλιψε πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τοῦ μνηστήρος της:

— Χαῖρε! τῷ εἶπε, διότι εἰς ἄθλιος...

— Ναί, χαῖρε! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Περνελέν.

Ἄ! Ἀλίκη, ἔντρομος, ἠτένισε τὸν δικαστήν.

— Σιωπή! εἶπεν οὗτος, δυνατόν νὰ μᾶς παρατηρήσουν. Ἀφήσατέ με νὰ πείσω τὸν Μαξίμον ν' ἀναχωρήσῃ· αὐριοῦν θά σᾶς φανερώσωμεν τὸ σχέδιόν μας.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἀσθενῶς ἡ νεανίς, ἧτις ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν νεανίαν καὶ τὸν ἐθεώρησε δι' ὕφους ἀνεκφράστου. Χαῖρε! ἡ μᾶλλον καλὴν ἐντάμωσιν αὐριοῦν.

Καὶ κλίνας ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν της, ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ ἐρύθημα τοῦ μετώπου της, ἐψιθύρισεν:

— Σὲ ἀγαπῶ.

Μόνος ὁ Μαξίμος ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας. Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆς του, ἐρριψεν ἐπὶ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους βλέμμα μεγίστης ἀδιαφορίας, ὅπερ ἐσήμαινε:

— Μὲ ἀγαπᾷ! Τί μ' ἐνδιαφέρουσιν αἱ σκέψεις σας!

— Ἐλθέ, υἱέ μου, εἶπεν ὁ δικαστὴς μηδεμίαν λεπτομέρειαν τῆς σκηνῆς ταύτης ἀπολέσας.

— Χαίρετε, δεσποινίς!

Οἱ δύο ἄνδρες, ἀφοῦ ὑπεκλίθησαν ἐνώπιον τῆς νεανίδος, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἔξοδον. Ὁ κύριος Περνελέν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαξίμου, ἀμφότεροι δὲ ἐβαδίζον ὑψύχενες, σοβαροί, γαλήνιοι, μετὰ βήματος σταθεροῦ.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα, πατὴρ καὶ υἱός, ἐγκαταλείψαντες τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, διέσχισαν ταχέως τὴν ὁδὸν Παυῆν.

IB'

Ἐναρξίς ἐνεργειῶν.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατείχετο ὑπὸ ὀργῆς

φοβεράς. Ἐρρίψε μετ' ὀργῆς τὸν πῖλόν του κατὰ γῆς, ψιθυρίζων :

— Ἐχάθηκε τὸ παιγνίδι ! Καὶ ὁ βλάξ αὐτὸς Νικεῖζ μὲ διατάσσει νὰ μείνω ἐδῶ. Τί νὰ κάμω; Νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διατάγας του ἢ ὄχι. Τί διαβόλο μοῦ ἤλθε νὰ πάγω ἀπόψε εἰς τὸν χορόν· καὶ ὅμως τὸ σχέδιόν του μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ καλόν. Ἄ ! θὰ ἐκδικηθῶ τρομερὰ τὴν ἀνόητον αὐτήν, ἢ ὅποια προτιμᾷ ἐκεῖνον τὸν ἡλίθιον Μάξιμον. Τί ὄραϊον ὄνειρον ποῦ εἶχα ἴδει !

« Γνωρίζω καλὰ ὅτι τὰ ὄνειρα δὲν πραγματοποιοῦνται πάντοτε, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου τόσον πολὺ ἐπλησίαζε τὴν πραγματικότητά, χάρις εἰς τὰς ληθηθείσας προφυλάξεις, ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὴν τὴν ἀναστάτωσην. . . Πόσον ἀποστρέφομαι ἐκεῖνον τὸν ἰατρὸν . . . παντοῦ ἀνακατεύεται.

« Ὁ κύβος ἐπὶ τέλους ἐρρίφθη· χρήματα ἔχω· ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ διαβῶ τὰ σύνορα! Θὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ αὔριον θὰ ἀποφασίσω τί πρέπει νὰ πράξω.

Ταῦτα μονολογῶν καὶ ἐτέρους προφέρων ἀκαταλήπτους λόγους ὁ Κάρολος, ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σκληρᾶς στρωμνῆς του, ἐνῶ συγχρόνως τὰ ὄψα του ἐπληττε θόρυβος προκαλούμενος ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἐκ τῆς μετακινήσεως ἐπίπλων. Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ, τοῦ θορύβου καταπαύσαντος, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν ἐπαύριον, λίαν ἐνωρίς ἐξηγέρθη ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου Νικεῖζ.

— Τί κρῦο ποῦ κάμνει ἐδῶ ! εἶπεν εἰσελθὼν ὁ πρωϊνὸς ἐπισκέπτης.

— Ναί, ἀλλὰ πιστεύω νὰ φύγω πλέον ἀπ' ἐδῶ !

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ ἐξετάσωμεν αὐτό. Πῶς ἐπέρασες χθὲς τὸ βράδυ ;

— Πολὺ καλὰ.

— Διηγῆσου μοι λοιπὸν τί συνέβη.

Ὁ δὲ Βονεὶλ διηγῆθη τὰ συμβάντα τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]. Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

[Συνέχεια].

Μεταξὺ τῶν γελώντων μὲν, μηδὴλως δὲ τὸν γενικὸν θαυμασμόν συμεριζομένων, ὑπῆρχον καὶ οἱ κκ. Σαραντόπουλος καὶ Πενταπολίτης, φοιτηταὶ τῆς νομικῆς καὶ κάλτσας τοῦ διαβόλου. Οἱ συμφοιτηταὶ τῶν ἀπεκάλου συνήθως αὐτοὺς « Ἄδελφούς Μιασταδῶν », εἶτε διότι, ἕνεκα τῆς ὑπερμέτρου φιλίας. ἦν ὁ εἰς ἔτρεφε πρὸς τὸν ἄλλον, ἐφαίνοντο ὡς δύο σώματα ἔχοντα μίαν ψυχὴν, εἶτε διότι ὁσάκις εἰσῆρχοντο εἰς καπηλεῖόν τι, ὁ κ. Σαραντόπουλος συνειθίζετο νὰ φωνάζῃ πάντοτε :

— Κάπηλε ! Μιά 'στὰ δύο !

Ἡ τελευταία αὕτη ἐξήγησις φαίνεται ἡμῖν πιθανωτέρα.

Οἱ κύριοι λοιπὸν οὗτοι, μὴ ἀκούμενοι εἰς τὰ γέλοια, ἄτινα μόνον οἱ διαγωνιζόμενοι προὔξενουν, ὤθουν αὐτοὺς εἰς περισσοτέρας ἀνοησίας, καὶ ἐγέλων περισσότερον.

Ὁ κ. Σαραντόπουλος ἐσύχναζε παρὰ τῷ κ. Ἀρκουδιάρη, ὁ δὲ κ. Πενταπολίτης παρὰ τῷ κ. Δαρμένῳ.

Ὁ πρῶτος, ἡμέραν τινὰ, λέγει τῷ χαρτοπῶλῃ, ὅτι ἕνας φούρναρης εἰς τὴν Καλιφορνίαν, ἔψησε τρεῖς χαρτοπῶλας μέσα εἰς τὸν φούρνόν του.

— Ἄ, τὸ τέρας ! ἀνέκραξεν ὁ χαρτοπῶλης, καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε τρέχων.

Ὁ δεῦτερος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὠραν, λέγει τῷ κ. Δαρμένῳ, ὅτι κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης, δύο χαρτοπῶλαι, εἰς δικηγόρος καὶ τέσσαρες δικασταὶ, ἐφόνευσαν, δι' ἐνέδρας, ἐπτὰ φουρνάρηδες.

— Ἄ τὸς κακούργους ! ἀνέκραξεν ὁ ψωμάς, καὶ λαβὼν καὶ αὐτὸς τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆρχετο καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

Ἀμφότεροι ἔτρεχον τὴν αὐτὴν ἀκολουθοῦντες ὁδόν.

Ἐσταμάτησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας ζωγράφου.

Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶχεν ἐκθέσει ἔργα του τινὰ εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἐκθεσιν, κριθέντα ἀξία χρυσοῦ μεταλλίου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ ἔλαβε, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν τῷ τὸ ἔδωσαν, διότι τὰ χρυσᾶ μέταλλα στοιγίζου ἀκριβὰ, δι' αὐτό, ἕως ὅτου τὸ λάβει, ἀπεφάσισε νὰ ζωγραφίξῃ ἐπιγραφάς.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας, οὔτε ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἐφηντάσθη ὅτι συναδεύετο ἀπὸ τὸν κ. Δαρμένον, οὔτε αὐτὸς ὅτι συναδεύετο ἀπὸ ἐκεῖνον.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε εὐρέθησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ζωγράφου καὶ τὸ θάμβος των, ὅτε ὁ εἰς εἶδε τὸν ἄλλον.

Ἐξηγριωμένος ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, προτείνει τὸν γρόνον του καὶ κτυπᾷ τὸν κ. Δαρμένον.

Ὁ κ. Δαρμένος μεταβάλλει τὸ παθητικὸν του ἐπάνουμον εἰς ἐνεργητικόν, καὶ ἐγείρει τὴν ράβδον, ἣν ἐκράτει.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀπλώνει τὸ χεῖρ ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ράβδον, ἥτις ἔκαμεν, ἐν τούτοις, τὴν καμποῦράν του, νὰ γεννησῇ ἄλλην μικροτέραν.

Ὁ κ. Δαρμένος ἀρπάζει ἐν κάθισμα, ἀπὸ τὸ παρακείμενον καφνεῖον.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀρπάζει ἕνα παργιλέ.

Ὁ κ. Δαρμένος προχωρεῖ.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ὀπισθοχωρεῖ καὶ ἐγείρει τὸν παργιλέ. Πρὶν ἢ ὁ κ. Δαρμένος ἐγείρῃ τὸ κάθισμα, ὁ ἀντίπαλός του ἐκσφενδονίζει τὸν παργιλέν, ὃν ἐκράτει, ἀλλ' ὁ ψωμάς, κύψας ἐγκαίρως, ἀπέφυγε τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο ἐργαλεῖον, ὅπερ, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Δαρμένου, ἔθραυσε τὰς ὕλους τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐμφοβὸς ὁ ζωγράφος ἐξέρχεται, καὶ

βλέπει τοὺς δύο ἀντιπάλους « πιασμένους ἀπὸ τὰ μαλλιά ».

Κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας, ἵνα τοὺς χωρίσῃ, βοηθούμενος ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν δύο φοιτητῶν τῆς νομικῆς, οἵτινες, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει.

Εἰσήγαγε τὰ διαμαχόμενα μέρη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ τὰ ἠρώτησε τί τοὺς ὤθησε νὰ ἐκλέξουν ἀκριβῶς τὸ πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου του μέρος ὅπως μονομαχήσουν.

Καὶ οἱ δύο, ταῦτοχρόνως, ἀπεκρίθησαν :

— Ἡρχόμενον νὰ σὰς παραγγείλω μίαν ἐπιγραφὴν ! . . .

Μεθ' ὃ ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης διελογίζετο :

— Μὰ πῶς ! Καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἤρχετο ;

Τὴν αὐτὴν σκέψιν ἔκαμε καὶ ὁ κ. Δαρμένος.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀμφότεροι ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ Ζωγράφος εἶπε :

— Λοιπὸν, θέλετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ μίαν ἐπιγραφὴν. Ἄλλὰ δὲν ἐννοῶ πάλιν διατὶ νὰ πιασθῆτε διὰ τοῦτο· ἔστω καὶ ἂν κατασκευασθῇ αὕτη παρὰ ζωγράφου βραβευθέντος.

— Εἶμαι χαρτοπῶλης, κύριε !

— Κ' ἐγὼ ἀρτοποιός !

— Καὶ θέλω μίαν ἐπιγραφὴν : ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ !

— Κ' ἐγὼ μίαν : ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ !

— Τὰ ψηφία νὰ εἶνε ἐρυθρὰ.

— Τὰ ἰδικά μου γαλαζία !

— Θέλω νὰ ἔχουν μῆκος δέκα πέντε ἑκατοστῶν !

— Τὰ ἰδικά μου εἴκοσι !

— Εἴκοσι πέντε !

— Τριάντα !

— Μισὸ μέτρο !

— Ἐνὰ μιση ! . . .

— Αἶ, αἶ, μὰ ἔζέρετε 'ποῦ μὲ ἐξεκουφάνατε ; σιγὰ-σιγὰ, ἀδελφέ. Ἐν πρώτοις, στοιχεῖα μῆκος ἐνὸς μέτρου καὶ ἡμίσεως δὲν γίνονται. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὸ μισὸ μέτρο. Καὶ εἶνε πολὺ μάλιστα.

— Μὰ . . .

— Ἄλλὰ . . .

— Οὔτε μὰ, οὔτε ἀλλὰ.

— Τί θὰ πάρῃς, ἀδελφέ ;

— Θέλω ἐξῆντα φράγκα τὴν ἐπιγραφὴν.

— Σοῦ δίνω ἐβδομήντα, μὰ νᾶνε καλλίτερη ἢ 'δική μου.

— Σοῦ δίνω ὀγδόντα, μὰ νᾶνε ἢ 'δική μου καλλίτερη.

— Σοῦ δίνω ἐννενηντα . . .

— Σοῦ δίνω ἑκατό . . .

— Καλὰ. Πηγαίνετε, καὶ θὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δύο σας.

* *

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν, αἱ δύο ἐπιγραφαὶ ἦσαν ἔτοιμοι. Ὁ Ζωγράφος προσεκάλεσε πρῶτον τὸν κ. Δαρμένον, καὶ τῷ εἶπε :

— Βλέπεις; τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιγραφῆς σου εἶνε γαλάζια, ὅπως τὰ ἤθελες, ἀλλὰ τόσον καλὰ ἐπέτυχα τὴν σκιά, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε κολλημένα ἐπάνω 'στο ξύλο, καὶ ὄχι ζωγραφιστά. Ἐγὼ τοῦ ἄλλου ἢ ἐπιγραφῆ, μόνον λουλουδάκιχ ἔχει, καὶ τίποτε περισσότερον.

— Ὠραία, λαμπρά! Πάρε...

Καὶ τῷ ἐμέτρησε δέκα δεκάρικα.

Μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ πρῶτον ὁ κ. Δαρμένος ἀπεκόμισε τὴν ἐπιγραφὴν του, προσήλθε καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

— Βλέπεις; τῷ εἶπεν ὁ ζωγράφος, τὰ στοιχεῖά σου εἶνε τόσον καλὰ στολισμένα μὲ ἀνθῆ, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ ἀνθῆ αὐτὰ εἶνε φυσικά, καὶ ὅτι τὰ ἔβαλες σὺ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης σε φιλοκαλίας. Ἐγὼ τοῦ ἄλλου ἢ ἐπιγραφῆ, εἶνε ξεροῦ-ξεροῦ ὅσῳ τὸ ψωμί του.

— Λαμπρόν! Ὠραίον!... Πάρε...

Καὶ τέσσαρα εἰκοσιπεντάρικα προσετέθησαν εἰς τὰ τοῦ κ. Δαρμένου δέκα δεκάρικα.

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν των.

*

**

— Μὰ τ' ἦταν αὐτό, βρέ ἀδελφέ!...

— Ἀμ' μήπως ἢ τρέλλα 'πάγει 'στά βουνα;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἐκδίκησιν; Τὸ 'πέριμενες σὺ αὐτό;

— Ποτέ; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι 'πήγαينه νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ κάψῃ τὸν φουρνό του.

— Κ' ἐγὼ ὑπέθετα τὸ αὐτό.

— Κ' ἐκείνος 'πῆγε ἀπλούστατα νὰ διαταξῇ μίαν ἐπιγραφὴν. Χὰ χὰ χὰ!...

Οἱ οὕτω συνομιλοῦντες ἦσαν οἱ κκ. Σαραντόπουλος καὶ Πενταπολίτης, συνδιελέγοντο δὲ περιπατοῦντες ἀσκοῦψς.

— Μὰ δὲν θὰ τοὺς σκαρώσωμε τίποτε ἀκόμα, νὰ γελάσωμε; ἠρώτησεν ὁ κ. Σαραντόπουλος.

— Σκέψου λοιπόν.

— Ἐγὼ; Τὸ ἔχω ἔτοιμον τὸ σχέδιόν μου. Ἀλλὰ εἶπέ μου πρῶτα, ὁ Ἀρκουδιάρης, σὲ γνωρίζει; Ἐχετε σχέσεις;

— Ὁχι βέβαια. Ἐχω ἐγὼ τὸν Δαρμένον μου.

— Ὡστε ἀγνοεῖ τὸν χαρακτηρὰ σου.

— Τὸν ἠθικόν;

— Τὸν γραφικόν, ἀδελφέ...

— Ὡ, καθ' ὀλοκληρίαν!

— Αἶ, τότε, εἰν' εὐκολος ἢ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου μου. Καὶ ἐμένα δὲν μὲ γνωρίζει ὁ Δαρμένος. Ἐλα, 'πάμε 'στὸ δωματίόν σου. Ἐκεῖ σοῦ τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐκτελοῦμεν ἀμέσως.

— Εἶνε εὐκολον;

— Θὰ ἰδῆς.

*

**

Τὴν ἐπὰυριον, ἐπὶ μὲν τοῦ χαρτοπωλείου ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφὴ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ, ἐπὶ δὲ τοῦ φούρνου ἡ ἐπιγραφὴ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Πρὸς τούτοις, γνωστοποιήσεις χειρόγραφοι, τοιχοκολλημένα, διελάμβανον τὰ ἐξῆς:

* Ἐπειδὴ ὁ ἀρτοποιὸς κ. Δαρμένος ἔκρινε κατάλληλον νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀρτοποιεῖόν του εἰς τὸ κατάστημα, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς χαρτοπωλεῖον εἰς τὸν κ. Ἀρκουδιάρη,

* Ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, χαρτοπώλης, ἔκρινε κατάλληλον νὰ μεταφέρῃ τὸ χαρτοπωλεῖόν του εἰς τὸ κατάστημα, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἀρτοποιεῖον εἰς τὸν κ. Δαρμένον,

* Διὰ ταῦτα,

* Ἀπὸ σήμερον, 21 Αὐγούστου 1890, παρακαλοῦνται, οἱ μὲν ζητῶντες χάρτην ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ κατάστημα, οἱ δὲ ζητῶντες ἄρτον, εἰς τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ.

* 21 Αὐγούστου 1890.

* Οἱ καταστηματαρχαί

* Ἄντ' Ἀρκουδιάρης χαρτοπώλης

* Μιχαὴλ Δαρμένος ἀρτοποιός.

Ἡ γνωστοποίησις αὕτη, ὅπως εἰς δικαστικὸν ὕφος γεγραμμένη, καθ' ὃ ὑποφωτιστῶν τῆς νομικῆς συνταχθεῖσα, εἰς μειγτὰς σκέψεις, καὶ ἔτι μεγαλειτέρους γέλωτας, ἐνέβαλε τοὺς ἀναγνώσαντας αὕτην.

Ἐτρεξαν ὅλοι εἰς τὰ ρηθέντα καταστήματα, καὶ ἐξεπλάγησαν οὐκ ὀλίγον, βλέποντες, τὸν μὲν ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΝ πωλοῦντα *μπογάτσιαν*, τὸν δ' ΑΡΤΟΠΟΙΟΝ μετροῦντα κωνδυλοφόρους.

Τοῖς ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνοι δ' ἔτρεξαν νὰ βεβηιωθῶσιν, ἀναγινώσκοντες τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰς γνωστοποιήσεις.

*

**

Ὁ κ. Δαρμένος εἶπε, φρυάττων:

— Ὁ ἀντικρινὸς μου τὴν ἐσκάρωσε...

"Α, τὸν ἄθλιο!

Καὶ ἤρπασε τὸ φιαρί.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, εἶπε, τρίζων τοὺς ὀδόντας:

— Ὁ ἀντικρινὸς μου τὴν ἔφτιασε...

"Α, τὸν κακοῦργο!...

Καὶ ἤρπασε τὸ κοντάρι τῆς τέρας.

Καὶ ἀμφότεροι ἐξέληθόντες, συνητήθησαν περὶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Καὶ συνήφθη μάχη κρατερὰ...

Καὶ ἐγρονθοκοποῦντο, καὶ ἐκλωτσοκοποῦντο, καὶ ἐβλασφημοκοποῦντο, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι ἐσταυροκοποῦντο.

Ἀφοῦ συνήλθον, εὐρέθησαν, ὁ μὲν κ. Ἀρκουδιάρης μὲ τρεῖς ὀδόντας ὀλιγώτερον καὶ μίαν μύτην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς περισσότερον, ὁ δὲ κ. Δαρμένος πλέον παρά ποτε ἄξιος τοῦ γοεροῦ ἐπωνύμου του.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐπὶ ἐξυθρίσει καὶ μωλωπισμῶ κατὰ τοῦ κ. Δαρμένου, καὶ κατεδικάσθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ πληρώσῃ ὡς ἀποζημιώσιν μὲν τῷ κ. Δαρμένῳ δρ. 200. ὡς πρόστιμον δὲ τῷ δικαστηρίῳ δρ. 100.

Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, ἔβαλεν ἄλλους καὶ ἔδειραν τὸν κ. Δαρμένον.

Ὁ κ. Δαρμένος ἀνακαλύψας τὸν μόνον ἔνοχον, ἐνήγαγεν αὐτόν, καὶ κατεδικάσθη καὶ οὕτος νὰ πληρώσῃ τῷ ἀντιπάλῳ του δρ. 80, καὶ πρόστιμον 170.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀμείλιτος!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

G. DE LA PLAINE

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθουμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαθηδὼν» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺη. Δρ. 7 (8)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰφρασίς Λάμπρου Ἐνυλλῆ. δρ.3. (3,30)

«Λέων Δεώνης», μυθιστορία Γεωργίου Σάνδης, μετὰφρασίς Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 4,50 [4,80]

«Τὰ Δύο Ἄικνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.4,50[2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετὰφρασίς Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ἰσοπύ Γ. Ἀνδροκοπούλου. Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4 (4,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου. Δρ. 1 [1,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακαλιάνου δρ. 3. (3,20) Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάστια, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλονίμοφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτος Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννισάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ες δύο ὀγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαζῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 4 50 (4,70)

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ. Δρ. 4,50 (4,70)

«Ζῆλ Βλὰ» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου. λεπ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς. Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οδγγῶ, μετὰφρασίς Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) δρ. 4 (4,30)